

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. XCIV.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

phetarum vaticinia suffuratum, ea ad vates suos transportasse, unde non mirum, quod nonnulla etiam ex Scripturis S. in carminibus Sibyllinis desumpta videantur. Plurima vero carminibus hisce Sibyllinis à Christianis quoque, tam orthodoxis quam hæreticis fuisse adjecta, probat in Capite 23. & denique ultimo Capite insufficientiam Argumentorum ex libris Sibyllinis petitorum, jam diu agnitam esse, ut non nisi ad hominem valerent, accurate & solidè demonstrat.

XCIV. Porro citatur in Præfatione à D. Animadvertente pro demonstrandâ antiquitate Chiliafmi ex Niceph. Histor. Eccles. l. 3. c. 10. sequens historia: *His temporibus adhuc supererant quidam ex cognatione Christi, nepotes Judæ istius, qui secundum carnem frater Christi vocabatur: Hos à nonnullis delatos quod ex Regiâ Davidis stirpe prognati fuissent, Evocatus ad Domitianum Cesarem perduxit, quippe Domitianus de adventu Christi perinde ac Herodes sibi metuebat. Interrogati igitur ab illo: Utrum ex stirpe Davidis essent oriundi? verissimum esse confessi sunt, deinde sciscitatus est ex illis Cesar, quantas possessiones, quantumque pecuniæ haberent? Illi vero novem tantum modo denariorum millia sibi ambobus suppeterere dixerunt, quorum dimidia pars singulis competeret, eas vero facultates nequaquam se in argento habere, sed in æstimatione agrorum, novem scilicet ac triginta campos jugerum, ex quorum fructibus & tributa persolverent, & sibi ipsis non sine proprio labore victum compararent. Simulque manus ostendere ceperunt, duritiem cutis, impressumque alte manibus callum, ex laboris assiduitate, in testimonium operis sui, proferentes. Postremo interrogati de Christo, & de regno ipsius, cujusmodi id esset, & quando, quibusve in locis appariturum? responderunt:*

*ῥῆμι: Οὐ κοσμηθῆναι οὐδ' ἐπιχρῆσθαι, ἐπιουράνῃ ἢ, ἡ ἀγγελικῇ
 τῶν χράντων, ἢ τῇ ἐν συντελείᾳ τῶν αἰώνων γενεαρχίᾳ (sc. ἡ βασιλεία τῆς
 χριστοῦ) Non huius mundi, nec terrenum imperium esse,
 sed caeleste & angelicum, quod in fine seculi futu-
 rum esset, tunc cum Christus adveniens, vivos simul
 & mortuos iudicaturus, unicuique operum suorum mer-
 cedem tribueret. His auditis Domitianus nihil adver-
 sus illos asperius decrevit, sed vilitatem hominum asper-
 natus, liberos abire iussit, missoque edicto persecutionem
 adversus Ecclesiam compescuit. Hæc, subjungit D. A-
 nimadvertens, & nostra confessio est &c. vultq; inde
 probare, quod etiam agrarii homines tum temporis
 dogma chiliaisticum fuerint amplexi. Utinam vero
 Chiliastarum eadem mens esset cum hisce agricolis!
 parum sane diffidii cum illis foret reliquum, siquidem
 & nos de conditione regni gloriæ interrogati, haud a-
 liam responzionem daturi essemus: At, si cum hisce
 convenirent Chiliastæ, non urgeret D. Animadvertens
 §. 56. ex Dan. vii. 27. regnum hoc debere esse, sub cœ-
 lo, neq; universale vivorum & mortuorum iudicium
 (particulare enim non dari jamdudum est evictum)
 contra mentem horum Davidis posterorum, ab initio
 regni gloriæ divelleret: Imo, non speraturi essent
 imperia in urbēs terrestres, si cum memoratis agrariis
 crederent regnum hoc Messia fore angelicum. A-
 deo siquidem impugnat horum confessio errorem chi-
 liasticum, ut non satis demirari potuerim, qua ratione
 inductus D. Animadvertens pro dogmate hoc stabili-
 endo illam allegaverit. Sane si Chiliastæ fuissent di-
 cti agricolæ, longe alia ab illis prolata foret confes-
 sio, scilicet, post bis M. annos per Dei gratiam abbrevi-
 andos regnum hoc Messia oriturum, atque omnia or-
 bis imperia comminuturum esse; tunc omnes Chri-
 stianis adversos aut gladio delendos, aut in servitium*

N

ab-

abripiendos esse; se vero cum Christo in totum orbem habituros imperium, ad quod etiam excitandi forent omnes in Christo demortui, ut cum Sanctis ante adventum Christi ad regnum ipsum expectantibus, in paradiso quodam aëreo conjuncti, in Ecclesiam gentibus imperantem ipsi superius adhuc teneant imperium, illamq; felicitatem per M. annos esse duraturam. &c.

XCV. Pergit D. Animadvertens, & hac historiâ Summè Venerandorum nostrorum in hâc Academiâ Præceptorum iniquitatem ita conatur ostendere: *Crudelissimus interea tyrannus confessione hac auditâ insontes dimisit: (Judæ nepotes) Arilli, qui in Christianâ Academiâ Juliâ vocantur Professores Theologi, decreto remotionis facto, me ab officio movendum esse censuerunt. Verum magna hic est diversitas, quæ omnem vim hujus comparationis elidit. Ponatur enim, quod tamen falsum est, illos à Domitiano dimissos fuisse Chiliastas, tum concedo, nihilominus factum crudele Domitiani fuisse, si eosdem supplicio affecisset, quoniam factum hoc fuisset ex odio Christiani nominis, non vero quod falsum dogma inter Christianos propagarent, (hujus enim rei nulla Domitiano cura fuit) Si autem iidem tales fuissent Chiliastæ, qui non solum articulis fidei Christianæ haud paucis contradixissent; sed & publice privatimq; falsum suum inter fideles dogma propagare studuissent, atque ita schisma in Ecclesiam introduxissent: Hanc autem ob causam per Episcopum Christianum à munere Ecclesiastico fuissent remoti, ne scilicet amplius iis daretur occasio erroris ulterius disseminandi: Tale utiq; judicium minime in eundem censum venire potuisset, ac si Domitianus eosdem ob professionem Christiani nominis persecutus fuisset. Rem ita manifestam esse puto, ut declaratione ulteriori non egeat.*

XCVI.